

ARREST

Het Hof van Beroep te BRUSSEL, achtste kamer, na beraadslaging, spreekt volgend arrest uit :

A.R. nr. 2006/AR/2634

INZAKE VAN :

1. De vennootschap naar Duits recht **Q-SUPPLY GmbH**, met zetel in Duitsland, te 46342 Velen-Ramsdorf, Südring 57 A,
2. De vennootschap naar Luxemburgs recht **ROMSTORE LUXEMBOURG SA**, met zetel in Luxemburg, te 8279 Holzem, rue de Capellen 28,
3. De vennootschap naar Engels recht **DISKO LIMITED**, met zetel in het Verenigd Koninkrijk, te Isle of Man, IM 992 TR Douglas, South Quay, PO Box 666, Murdoch Chambers,

appellanten.

U vertegenwoordigd door Meester Emilie Anthonis loco Meester Bart Cresens en Meester Paul Maeyaert, advocaten te 1000 Brussel, Havenlaan 86C, bus 414;

TEGEN :

C.V.B.A. AUVIBEL, met zetel te 1000 Brussel, Havenlaan 86c/201a,

geïntimeerde.

U vertegenwoordigd door Meester Tina De Maere loco Meester Pierre De Bandt, advocaat te 1000 Brussel, Clovislaan 18, en Meester Leen Goossens, advocaat te 1050 Brussel, Louizalaan 99;

N° 373

Rep. Nr. 2009/

auteursrechten

8ste kamer

03 FEB. 2009

Eindarrest

acc. auteursrechten
art 100/2 w.H.F.C

Het hof heeft in deze zaak een tussenarrest gewezen op 20 mei 2008. Wat de samenvatting van de feiten, de uiteenzetting van de vorderingen en de beschrijving van het Belgisch wettelijke kader ter zake betreft, wordt verwezen naar dit tussenarrest.

I. Eerste grief: strijdigheid met regels inzake vrij verkeer van goederen

1. Appellanten voeren aan dat het vergoedingssysteem voor het kopiëren voor eigen gebruik zoals geconcretiseerd in artikel 55 Auteurswet strijdig is met het vrij verkeer van goederen en een door artikel 28 EG-Verdrag verboden maatregel van gelijke werking is.

Zij verwijzen hiervoor naar een studie van december 2006 die de Europese Commissie heeft uitgevoerd naar de impact van de bestaande vergoedingen voor de privé kopie en waarin de Europese Commissie tot de conclusie zou zijn gekomen dat de bestaande vergoedingen voor de privé kopie in de verschillende lidstaten maatregelen van gelijke werking zijn onder artikel 28 EG-Verdrag.

2. Geïntimeerde werpt tegen dat artikel 28 EG-Verdrag op onderhavig geding niet van toepassing is. Zij stelt dat het in onderhavig geding gaat om het verschuldigd zijn van een vergoeding bij het online aanbieden en verkopen van goederen, hetgeen een dienst van de informatiemaatschappij zou uitmaken waarop de bepalingen van het EG-Verdrag inzake het vrij verkeer van diensten en niet deze inzake het vrij verkeer van goederen van toepassing zijn.

3. Het hof overweegt in de volgende zin.

Artikel 55 Auteurswet bepaalt dat de vergoeding verschuldigd is door de fabrikant, de invoerder en de intracommunautaire aankoper op het moment dat hij de apparaten of de dragers op het Belgische grondgebied in de handel brengt.

De term "intracommunautaire aankoper" is de persoon die overgaat tot een "intracommunautaire aankoop", wat, krachtens artikel 1, 8° van het Koninklijk Besluit d.d. 28 maart 1996 gedefinieerd wordt als "het binnenkomen op het nationale grondgebied van één of meer dragers of apparaten afkomstig uit een andere lidstaat van de Europese Unie."

Voor de intracommunautaire aankoper andere dan de exclusieve of als groothandelaar aangemerkte intracommunautaire aankoper bestaat het in de handel brengen op het nationale grondgebied in de intracommunautaire aankoop van één of meer dragers of apparaten.

In het Verslag aan de Koning bij ditzelfde Koninklijk Besluit wordt verder bepaald dat de definities van de begrippen "invoer, intracommunautaire aankoop, uitvoer en intracommunautaire levering vanaf het nationale grondgebied" verwijzen naar materiële handelingen die onder meer ter uitvoering van een verkoop-, huur- of leasingovereenkomst kunnen plaatsvinden.

Appellanten verkopen goederen aan Belgische consumenten. Dat de te koop aanbiedingen en verkopen online gebeuren, neemt niet weg dat de vergoeding gerelateerd is aan het in de handel brengen van goederen op het Belgische grondgebied. Dit betreft een kwestie van vrij verkeer van goederen en niet van vrij verkeer van diensten.

In overweging 18 van de Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische

aspecten van diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt, wordt overigens expliciet gezegd dat diensten van de informatiemaatschappij een grote verscheidenheid bestrijken aan economische activiteiten die online plaatsvinden, die activiteiten in het bijzonder in het online verkopen van goederen kunnen bestaan en activiteiten zoals de levering van goederen als zodanig of de verstrekking van offlinediensten niet onder de richtlijn vallen.

Het vergoedingssysteem van artikel 55 Auteurswet moet dan ook worden getoetst aan de regels inzake vrij verkeer van goederen.

4. Om de strijdigheid met artikel 28 EG-Verdrag aan te tonen verwijzen appellanten hoofdzakelijk naar de impactstudie van de Europese Commissie.

Deze studie werd echter nooit door de Europese Commissie goedgekeurd en bijgevolg ook niet bekendgemaakt. De studie vormt enkel een ontwerp werkdocument van de Europese Commissie.

De studie stelt in algemene bewoordingen dat nationale regels die heffingen opleggen voor het kopiëren voor eigen gebruik, kunnen worden beschouwd als maatregelen van gelijke werking bedoeld in artikel 28 EG-Verdrag. Er worden echter geen concrete vaststellingen gedaan ten aanzien van een welbepaalde nationale reglementering, en bijgevolg ook niet ten aanzien van de Belgische reglementering.

5. Krachtens artikel 5, 2, b) van de Richtlijn 2001/29/EG betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, kunnen de lidstaten beperkingen op het reproductierecht stellen "ten aanzien van de reproductie, op welke drager dan ook, door een natuurlijke persoon voor privé-gebruik gemaakt,

en zonder enig direct of indirect commercieel oogmerk, mits de rechthebbenden een billijke compensatie ontvangen waarbij rekening wordt gehouden met het al dan niet toepassen van de in artikel 6 bedoelde technische voorzieningen op het betrokken werk of het betrokken materiaal."

België heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en de regeling voor het kopiëren voor eigen gebruik ligt vervat in de artikelen 55 tot en met 58 van de Auteurswet.

De vergoeding waarin artikel 55 Auteurswet voorziet, is van toepassing op het in België in de handel brengen van alle lege dragers, ingevoerd of niet, zodat de vergoeding zowel rechtens als feitelijk dezelfde invloed heeft op de verhandeling van nationale producten en op die van producten uit andere lidstaten.

Appellanten stellen dat de notie "billijke compensatie" van artikel 5, 2, b) van de Richtlijn 2001/29/EG aanleiding heeft gegeven tot enorme verschillen tussen de vergoedingen in de verschillende lidstaten. De hoogte van de Belgische vergoeding zou buitenproportioneel zijn.

Zij tonen echter niet aan dat de vergoeding op lege dragers in België ruim hoger zou liggen dan de vergoedingen die in andere lidstaten bestaan. De Belgische vergoeding situeert zich eerder op het niveau van het Europese gemiddelde.

Appellanten zien ook een strijdigheid met het vrij verkeer van goederen in het feit dat de vergoeding ook verschuldigd is door gebruikers die de lege dragers niet gebruiken voor het maken van privé kopieën.

Dat er toepassing wordt gemaakt van een forfaitaire vergoeding en er bijgevolg geen rekening wordt gehouden met het werkelijke gebruik is echter redelijk verantwoord omdat een systeem dat zou gebaseerd zijn op het werkelijke gebruik in de praktijk moeilijk haalbaar zou zijn, zowel naar doeltreffendheid als naar administratieve kosten toe.

Tenslotte stellen appellanten dat de vergoeding ook verboden zou zijn onder artikel 25 EG-Verdrag. Volgens dit artikel zijn in- en uitvoerrechten of heffingen van gelijke werking tussen de lidstaten verboden.

Er kan evenwel enkel sprake zijn van een heffing van gelijke werking in de zin van dit artikel wanneer het gaat om een geldelijke last die wegens grensoverschrijding op goederen wordt geheven. In voorliggend geval gaat het om een auteursrechtelijke vergoeding die zowel op binnenlandse als op ingevoerde lege dragers dient te worden betaald. Het gaat bijgevolg niet om een heffing die wegens grensoverschrijding wordt opgelegd.

6. Gelet op het voorgaande is er geen strijdigheid met de regels inzake het vrij verkeer van goederen en is er geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

II. Tweede grief: schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

7. Appellanten betogen dat artikel 55 Auteurswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt aangezien de heffing voor het kopiëren voor eigen gebruik van auteursrechtelijk beschermde werken zowel van toepassing is op dragers die daadwerkelijk gebruikt worden voor het kopiëren voor eigen gebruik van auteursrechtelijk beschermde werken als op dragers die niet gebruikt worden voor het kopiëren voor eigen gebruik

van auteursrechtelijk beschermde werken.

8. Op verzoek van appellanten werd de behandeling van onderhavig geding opgeschort in afwachting van de uitspraak door het Grondwettelijk Hof over de prejudiciële vraag die de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk op 4 december 2007 had gesteld in verband met de beweerde schending van het gelijkheidsbeginsel.

Bij arrest d.d. 6 november 2008 zegt het Grondwettelijk Hof voor recht dat artikel 55, tweede lid van de Auteurswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in zoverre de vergoeding voor reproductie voor eigen gebruik verschuldigd is voor lege gegevensdragers die niet noodzakelijk bedoeld zijn om er geluidswerken of audiovisuele werken op te bewaren.

Het Grondwettelijk Hof heeft derhalve geen schending vastgesteld.

Aangezien appellanten de rechtmatigheid van artikel 55 Auteurswet niet in vraag stellen om een andere reden dan deze die werd onderzocht door het Grondwettelijk Hof in genoemd arrest, voegt het hof zich naar het arrest van het Grondwettelijk Hof en wordt de grief van appellanten verworpen.

III. Derde grief: miskennis van het begrip intracommunautaire aankoper in de zin van artikel 55 Auteurswet

9. In het bestreden vonnis wordt vastgesteld dat appellanten door het aan in België gevestigde consumenten (privé personen en ondernemingen die eindgebruiker zijn) te koop aanbieden en/of verkopen van dragers die gebruikt kunnen worden voor het reproduceren van geluids- en audiovisuele werken, zonder daarvan aangifte te doen bij geïntimeerde en

de vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik te betalen, een inbreuk maken op artikel 55 Auteursrecht.

Naar mening van geïntimeerde heeft de eerste rechter volkomen terecht geoordeeld dat appellanten moeten worden beschouwd als "intracommunautaire aankopers" in de zin van artikel 55 Auteurswet en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 28 maart 1996. Appellanten zijn volgens haar intracommunautaire aankopers omdat zij het initiatief nemen tot en de verantwoordelijkheid dragen voor het binnenkomen van de lege dragers op het Belgische grondgebied. Appellanten bieden deze lege dragers aan via hun website en richten zich daarbij uitdrukkelijk, zij het niet uitsluitend, tot Belgische consumenten. Dit blijkt uit de verwijzingen op de website naar België, zoals onder meer de manier van levering naar België, de vermelding van de verzendkosten naar België, de vermelding van een Belgisch bankrekeningnummer enz. Appellanten doen een beroep op vervoerders om de betrokken goederen in België te leveren. Hoewel de algemene voorwaarden van tweede en derde appellanten bepalen dat de particulier geacht wordt de goederen op te halen in de vestiging in het buitenland, blijkt die mogelijkheid van afhaling volgens geïntimeerde louter theoretisch te zijn en wordt de "feitelijke invoer, in de zin van de terbeschikkingstelling aan in België gevestigde consumenten, (wordt) aldus uitgevoerd door appellanten."

10. Appellanten betogen dat de eerste rechter en geïntimeerde hierdoor een foutieve juridische invulling geven aan het begrip "intracommunautaire aankoper". Zij stellen dat het begrip "intracommunautaire aankoper" duidelijk is en geen verdere interpretatie behoeft: de persoon die de lege drager aankoopt in een EG-land en deze invoert in een ander EG-land is "intracommunautaire aankoper". Hiermee wordt de eindgebruiker bedoeld die de goederen aankoopt in een andere lidstaat via online kleinhandel dan wel via verplaatsing naar een andere

lidstaat.

11. Partijen zijn het eens dat appellanten geen exclusief recht hebben op het Belgische grondgebied voor de verspreiding van dragers noch als hoofdactiviteit hebben het ter beschikking stellen van dragers aan andere verdelers. In zoverre appellanten vergoedingsplichtig zouden zijn in de zin van artikel 55 Auteursrecht, zou het dan zijn in de hoedanigheid als intracommunautaire aankoper die noch exclusief, noch groothandelaar is.

De intracommunautaire aankoper is de persoon die overgaat tot een intracommunautaire aankoop, wat volgens artikel 1, 8° van het KB van 28 maart 1996 wordt gedefinieerd als het binnenkomen op het Belgische grondgebied van dragers afkomstig uit een andere lidstaat van de Europese Unie.

De vergoeding is verschuldigd op het moment van het in de handel brengen van de drager op het Belgische grondgebied (artikel 55 Auteurswet en artikel 3, §1 KB van 28 maart 1996). Voor de intracommunautaire aankoper die noch exclusief, noch groothandelaar is, bestaat het in de handel brengen op het Belgische grondgebied in de intracommunautaire aankoop van de dragers, i.e. het binnenkomen van de dragers op het Belgische grondgebied uit een andere lidstaat.

In het Verslag aan de Koning bij ditzelfde Koninklijk Besluit wordt verder bepaald dat de definities van de begrippen "invoer, intracommunautaire aankoop, uitvoer en intracommunautaire levering vanaf het nationale grondgebied" verwijzen naar materiële handelingen die onder meer ter uitvoering van een verkoop-, huur- of leasingovereenkomst kunnen plaatsvinden.

Uit de samenhang van deze bepalingen leidt het hof af dat het te koop aanbieden door appellanten van de lege dragers op hun respectieve websites hen niet vergoedingsplichtig maakt, omdat er op dat moment nog geen sprake is van het binnenkomen van de lege dragers op het Belgische grondgebied. De website is niet uitsluitend gericht naar de Belgische consument maar ook naar consumenten gevestigd in andere Europese landen. Er is bij het aanbieden van de lege dragers op de website geen enkele zekerheid dat de lege dragers ooit zullen binnenkomen op het Belgische grondgebied. Er bestaat dan nog geen basis voor het toepassen van de vergoeding.

12. De situatie is echter anders wanneer de lege dragers aan de Belgische consument worden verkocht. Dan staat het vast dat de lege dragers op het Belgische grondgebied zullen binnenkomen.

Volgens appellanten volgt uit het wettelijke begrip "intracommunautaire aankoop" zelf dat in dit geval de Belgische consument de intracommunautaire aankoper is. De intracommunautaire aankoper is een persoon die tot een intracommunautaire aankoop is overgegaan en de intracommunautaire aankoop is het binnenkomen op het nationale grondgebied van één of meer dragers afkomstig uit een andere lidstaat van de Europese Unie. Wanneer de aankoper de lege drager doet binnenkomen op het Belgische grondgebied vanuit een andere lidstaat maakt hij zijn aankoop dus 'intracommunautair' (syntheseconclusie van appellanten pagina 27).

Het hof overweegt als volgt.

Het begrip "intracommunautaire aankoop" is ingevoerd ter aanvulling van het begrip "invoerder" omdat er strikt gesproken geen sprake meer is van invoer tussen de lidstaten van de Europese Unie (zie Verslag namens

Commissie voor de Justitie, Parl. St. Kamer, 473/33, 91/92). Het verschil tussen beide begrippen zoals gedefinieerd in het KB van 28 maart 1996 betreft enkel de plaats waarvan de goederen het Belgische grondgebied binnenkomen. Het centrale begrip in beide definities is 'het binnenkomen op het nationale grondgebied'. Er wordt niet gerefereerd aan een koopverkoop. Uit het gebruik van de term 'aankoop' in de definitie kan dan ook niet worden afgeleid dat "de intracommunautaire aankoper" de koper is in de juridische zin van het woord. Een intracommunautaire aankoper is de 'persoon' die overgaat tot het doen binnenkomen van de lege dragers op het Belgische grondgebied. Hiervan is ook bevestiging te vinden in het Verslag aan de Koning bij het KB van 28 maart 1996 dat bepaalt dat de definities van de begrippen "invoer, intracommunautaire aankoop, uitvoer en intracommunautaire levering vanaf het nationale grondgebied" verwijzen naar materiële handelingen die onder meer ter uitvoering van een verkoop-, huur- of leasingovereenkomst kunnen plaatsvinden.

Appellanten bieden hun koopwaar aan in een virtuele omgeving onder meer aan Belgische consumenten. Wanneer de Belgische consument op dat aanbod ingaat, komt er een koop tot stand. Wat de levering van de goederen betreft, betogen appellanten dat hun algemene voorwaarden bepalen dat de buitenlandse consumenten de goederen dienen te komen afhalen in de vestiging van appellanten in het buitenland en dat slechts bij wijze van uitzondering de buitenlandse consument de opdracht kan geven aan appellanten om de goederen in zijn naam en voor zijn rekening te laten transporteren naar zijn thuisadres. Uit de stukken en informatie die aan het hof worden meegedeeld, blijkt echter niet dat in de praktijk de Belgische consumenten hun goederen zouden gaan ophalen in het buitenland. Het voordeel van een online koop voor een consument bestaat precies hierin dat hij zich niet hoeft te verplaatsen naar de winkel, hij online kan betalen en de goederen bij hem thuis worden geleverd. Het is derhalve niet aannemelijk dat de Belgische consumenten de goederen zouden gaan

ophalen in het buitenland.

Ten onrechte trachten appellanten de situatie van een online aankoop door een Belgische consument gelijk te stellen met een aankoop waarbij een Belgische consument zich naar het buitenland begeeft, daar ter plaatse lege dragers aankoopt en die vervolgens mee naar België brengt. In deze laatste situatie kan de buitenlandse verkoper in geen enkel opzicht beschouwd worden als de persoon die overgaat tot het doen binnenkomen van de lege dragers op het Belgische grondgebied. Hij weet zelfs per hypothese niet dat hij aan een Belgische consument verkoopt. Bij een online verkoop creëert de buitenlandse verkoper daarentegen een virtuele winkel die ook vanuit België kan worden bezocht en doet hij het nodige opdat de goederen in België worden geleverd.

Rekening houdend met deze elementen oordeelt het hof dat bij het online verkopen aan Belgische consumenten het appellanten als online verkopers zijn die overgaan tot het doen binnenkomen van de lege dragers op het Belgische grondgebied en derhalve vergoedingsplichtig zijn als 'intracommunautaire aankopers'.

13. Appellanten voeren verder aan dat deze interpretatie van het begrip "intracommunautaire aankoop" zou strijden met het begrip "intracommunautaire verwerving" in het Belgische BTW-wetboek, met de interpretatie die aan het begrip wordt gegeven in de buitenlandse rechtspraak (met name in Frankrijk – arrest van Cour d'appel in Parijs d.d. 22 maart 2007 en in Nederland – arrest van het Gerechtshof te 's Gravenhage d.d. 12 juli 2007) en met de interpretatie van de Europese Commissie in de impact studie.

In het BTW-wetboek wordt het begrip "intracommunautaire verwerving" echter zeer specifiek gedefinieerd en deze definitie kan niet zonder meer worden overgezet naar het begrip "intracommunautaire aankoop" van artikel 55 Auteurswet.

Bovendien bevat de Europese Richtlijn 2001/29/EG geen enkele harmonisatie betreffende het recht op vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik. Artikel 5, 2, b) van deze Richtlijn voorziet enkel in een mogelijkheid voor de lidstaten om een billijke vergoeding in te voeren en bevat geen bepalingen over hoe deze billijke vergoeding moet worden georganiseerd. Dit betekent dat elke lidstaat autonoom kan bepalen wie de bijdrageplichtigen van de vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik zijn.

In de Franse en Nederlandse wetgeving wordt de definitie van bijdrageplichtige anders ingevuld.

In Frankrijk is de vergoeding verschuldigd door "de fabrikant, de invoerder of de persoon die intracommunautaire aankopen realiseert in de zin van artikel 256bis, 1, 3° van het wetboek belastingen" (vrij vertaald). In de Franse wet wordt er dus wel een duidelijke link gelegd naar de belastingswet waar het begrip specifiek wordt gedefinieerd.

In Nederland is de vergoeding verschuldigd door "de fabrikant of de importeur van voorwerpen". Het arrest dat appellanten bijbrengen is een arrest in kort geding geweest en derhalve enkel gebaseerd op een voorlopige analyse van de toepasselijke bepalingen van de Nederlandse reglementering en waarin bovendien uitdrukkelijk wordt verwezen naar de parlementaire voorbereiding en geschiedenis van de desbetreffende wetgeving.

Rekening houdend met deze bijzondere omstandigheden zijn deze buitenlandse uitspraken dan ook niet dienend voor de interpretatie van de Belgische bepalingen.

Ten slotte kan ook de impact studie van de Europese Commissie niet gelden als ondersteuning van de door appellanten voorgehouden interpretatie aangezien deze studie niet tot voorwerp heeft de interpretatie van de nationale reglementeringen inzake de vergoeding voor eigen gebruik en de daarin opgenomen kwalificaties en definities. Deze studie die een louter ontwerp werkdocument is, heeft niet tot doel zich uit te spreken over de draagwijdte van de verschillende nationale reglementeringen maar beoogt enkel een overzicht te geven van de uiteenlopende systemen die op het vlak van de vergoeding voor eigen gebruik in de lidstaten worden toegepast.

14. Appellanten werpen nog op dat zij niet vergoedingsplichtig kunnen zijn, omdat zij in hun algemene voorwaarden de consumenten uitdrukkelijk erop wijzen dat zij zelf aangifte moeten doen van de aankoop indien zij daartoe verplicht zijn volgens de auteursrechtelijke bepalingen van hun land.

Geïntimeerde werpt terecht tegen dat partijen over de toepassingsmodaliteiten van de vergoeding niet vrij kunnen bedingen, aangezien de verplichting van artikel 55 Auteurswet de openbare orde raakt.

15. Appellanten voeren ook aan dat geïntimeerde in eerste instantie van oordeel was dat de Belgische consument de vergoedingsplichtige was. Pas nadat geïntimeerde had moeten vaststellen dat het aanspreken van de particuliere aankopers niet veel resultaat opleverde, is zij zich beginnen te richten naar de online verkopers.

Dit neemt echter niet weg dat het standpunt van geïntimeerde thans duidelijk is en impliceert niet dat zij ooit zou hebben verzaakt aan haar rechten ten aanzien van de online verkopers.

16. Ten slotte voeren appellanten aan dat het beschouwen van een in een andere lidstaat gevestigde online kleinhandelaar als een intracommunautaire aankoper bij het verkopen aan in België gevestigde consumenten strijdig is met artikel 28 EG-Verdrag, aangezien deze online kleinhandelaar in andere landen niet als vergoedingsplichtig wordt beschouwd.

Ook dit argument van appellanten dient te worden verworpen. De verenigbaarheid met artikel 28 EG-Verdrag betreft de beoordeling van de Belgische reglementering, niet die van de andere lidstaten. Bovendien is het begrip "intracommunautaire aankoper" in België niet beperkt tot "de in een andere lidstaat gevestigde online kleinhandelaar". Over de verenigbaarheid van de Belgische reglementering met artikel 28 EG-Verdrag werd reeds geoordeeld onder randnummers 5 en 6 van dit arrest.

17. Gelet op al deze overwegingen is het hoger beroep van appellanten slechts in die mate gegrond dat de eerste rechter ook een overtreding heeft vastgesteld bij het te koop aanbieden van de lege dragers, terwijl de vergoeding enkel verschuldigd is door appellanten bij de verkoop ervan. In dat opzicht dient het stakingsbevel te worden hervormd.

IV. Tegenvordering van appellanten

18. Appellanten stellen in hun syntheseconclusie d.d. 29 februari 2008 een tegenvordering in op basis van de aansprakelijkheid van geïntimeerde wegens het meedelen van onjuiste informatie.

19. Deze tegenvordering behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de stakingsrechter in de zin van artikel 87 van de Auteurswet. Naar luid van dit artikel stelt de stakingsrechter het bestaan vast van een inbreuk op het auteursrecht of op een naburig recht en beveelt dat daaraan een einde wordt gemaakt.

Het hof is zetelend als stakingsrechter niet bevoegd om kennis te nemen van door appellanten ingestelde aansprakelijkheidsvordering.

V. Rechtsplegingsvergoeding

20. Geïntimeerde vordert appellanten te veroordelen tot het betalen van de maximum rechtsplegingsvergoeding van 10.000 euro. Volgens geïntimeerde hebben appellanten haar moedwillig in een complexe en kostelijke procedure betrokken.

21. Het hof stelt vast dat de discussie die het voorwerp van dit arrest uitmaakt, van principiële aard is en het niet onredelijk kan worden genoemd dat appellanten deze discussie ten volle hebben willen voeren.

Ook wat de complexiteit van het dossier betreft, meent het hof dat die niet van die aard is dat een hogere rechtsplegingsvergoeding dan het basisbedrag van het KB van 26 oktober 2007 moet worden toegekend.

OM DEZE REDENEN :

HET HOF, recht doende na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Het tussenarrest van 20 mei 2008 verder uitwerkend,

Verklaart het hoger beroep in beperkte mate gegrond,

Vernietigt het bestreden vonnis in zoverre het heeft geoordeeld dat het online te koop aanbieden door appellanten van dragers die gebruikt kunnen worden voor het reproduceren van geluids- en audiovisuele werken, zonder daarvan aangifte te doen bij geïntimeerde en de vergoeding voor het kopiëren voor eigen gebruik te betalen, een inbreuk uitmaakt op artikel 55 Auteurswet;

Bevestigt het voor het overige,

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de nieuwe tegenvordering van appellanten,

Veroordeelt appellanten in 2/3 en geïntimeerde in 1/3 van de kosten van het hoger beroep, vastgesteld op 1.386 euro (€ 186 + € 1.200) in hoofde van appellanten en op 1.200 euro in hoofde van geïntimeerde.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke achtste kamer van het hof van beroep te Brussel, op **03 FEB. 2009**

waar aanwezig waren en zitting hielden :

B. LYBEER,
C. VAN SANTVLIET,
E. HERREGODTS,
K. BATSELIER,

Raadsheer dd. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.

K. BATSELIER

E. HERREGODTS

C. VAN SANTVLIET

B. LYBEER